

Wyrok Sądu z dnia 13 grudnia 2018 r. – Ryanair i Airport Marketing Services / Komisja**(Sprawa T-165/15) ⁽¹⁾**

Pomoc państwa – Porozumienia zawarte przez izbę handlowo-przemysłową w Pau-Béarn z Ryanairem i jego spółką zależną Airport Marketing Services – Usługi portu lotniczego – Usługi marketingowe – Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej odzyskanie – Pojęcie pomocy państwa – Możliwość przypisania państwu – Izba handlowo-przemysłowa – Korzyść – Kryterium prywatnego inwestora – Odzyskanie pomocy – Artykuł 41 karty praw podstawowych – Prawo dostępu do akt – Prawo do bycia wysłuchanym

(2019/C 82/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC, dawniej Ryanair Ltd (Dublin, Irlandia), Airport Marketing Services Ltd (Dublin) (przedstawiciele: adwokaci G. Berrisch, E. Vahida, I.G. Metaxas-Maranghidis, i B. Byrne, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn i S. Noë, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji (UE) 2015/1227 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.22614 (C 53/07) wdrożonej przez Francję na rzecz Izby Handlowo-Przemysłowej w Pau-Béarn, Ryanair, Airport Marketing Services i Transavia (Dz.U. 2015, L 201, s. 109).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ryanair DAC i Airport Marketing Services Ltd zostają obciążone własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 228 z 13.7.2015.

Wyrok Sądu z dnia 13 grudnia 2018 r. – AlzChem/Komisja**(Sprawa T-284/15) ⁽¹⁾**

Pomoc państwa – Przemysł chemiczny – Decyzja o kontynuowaniu działalności przez przedsiębiorstwo w trakcie postępowania upadłościowego – Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa – Skarga o stwierdzenie nieważności – Indywidualne oddziaływanie – Dopuszczalność – Pojęcie pomocy państwa – Korzyść – Kryterium prywatnego wierzyciela – Możliwość przypisania państwu – Obowiązek uzasadnienia

(2019/C 82/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AlzChem AG (Trostberg, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo P. Alexiadis, solicitor, A. Borsos oraz I. Georgiopoulos, adwokaci, a następnie P. Alexiadis, A. Borsos, E. Kazili, P. Oravec i K. Csach, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Conte i L. Armati, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: Republika Słowacka (przedstawiciel: B. Ricziová, pełnomocnik); oraz Fortischem a.s. (Nováky, Słowacja) (przedstawiciele: C. Arhold, P. Hodál i M. Staroň, adwokaci)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności art. 2 decyzji Komisji Europejskiej (UE) 2015/1826 z dnia 15 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP) przyznanej przez Słowację na rzecz NCHZ (Dz.U. 2015, L 269, s. 71).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 2 decyzji Komisji Europejskiej (UE) 2015/1826 z dnia 15 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP) przyznanej przez Słowację na rzecz NCHZ.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez AlzChem AG.
- 3) Republika Słowacka i Fortischem a.s. pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 302 z 14.9.2015 r.

Wyrok Sądu z dnia 13 grudnia 2018 r. – Iran Insurance / Rada

(Sprawa T-558/15) ⁽¹⁾

Odpowiedzialność pozaumowna – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające podjęte wobec Iranu – Zamrożenie środków finansowych – Umieszczenie i utrzymanie nazwy strony skarżącej w wykazach osób i podmiotów, do których mają zastosowanie środki ograniczające – Szkoda majątkowa – Krzywda

(2019/C 82/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Iran Insurance Company (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat D. Luff)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: B. Driessen i M. Bishop, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Ronkes Agerbeek i R. Tricot, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie, na podstawie art. 268 TFUE, zasądzenia odszkodowania za szkodę i zadośćuczynienia za krzywdę, jakie miały zostać wyrządzone skarżącej w następstwie przyjęcia decyzji Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. 2010, L 281, s. 81), rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. 2010, L 281, s. 1), decyzji Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącej zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2011, L 319, s. 71), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 (Dz.U. 2011, L 319, s. 11), a także rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. 2012, L 88, s. 1), na mocy których nazwę skarżącej umieszczono i utrzymano w wykazach osób i podmiotów, do których mają zastosowanie środki ograniczające.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.